

telné a podle § 75 stav. řádu pro Čechy umístění bytů ve střeše je zakázáno. Ježto jde o pravoplatný výměr stavebního úřadu, nelze soudu jeho správnost přezkoumávat a jest jím vázán (srovnej rozh. č. 5383, 8650, 10742 sb. n. s.). Že výměr ten se stal pravoplatným pro nepodání stížnosti žalobkyní, je pro rozhodnutí o žalobě na vyklizení bez významu. Ježto podle tohoto pravoplatného výměru sporné, žalovaným najaté místnosti jsou neobyvatelné a vůbec obyvatelnými se státi nemohou pro jich umístění odporující předpisu § 75 stav. ř. pro Čechy, přestaly místnosti ty býti věcí, která může býti předmětem nájmu, místnosti ty jako věc najatá zanikly podle § 1112 obč. zák. Podle tohoto zákonného ustanovení zaniká nájemní poměr nejen, když najatá věc fyzicky zanikne, nýbrž i, když věci nelze vůbec užívat k tomu účelu, k němuž podle obecného hlediska by mohla sloužiti, neboť změna taková se rovná úplnému zániku věci. Zákony o ochraně nájemníků nebylo dotčeno rozvázání nájemního poměru zánikem věci podle § 1112 obč. zák. (srovnej rozh. čís. 7445 sb. n. s.), a jest proto žalobkyně oprávněna se domáhati vyklizení sporných místností z důvodů § 1112 obč. zák. tím okamžikem, kdy se výměr stavebního úřadu stal pravoplatným. Že tomu tak bylo již v den podání žaloby, nebylo popřeno. Okolnost, že bylo žádáno podle žalobní prosby za vyklizení a odevzdání najatých místností dnem 31. března 1933 a že rozsudek soudu první stolice byl vynesena před tímto dnem, nemohla míti v zápětí zamítnutí žaloby pro předčasnost podle § 406 c. ř. s., neboť, jak již uvedeno, příslušel žalobkyni nárok na vyklizení již v době podání žaloby a lhůta 31. března 1933 v žalobní prosbě a v rozsudku prvního soudu uvedená jest jen lhůtou stanovenou k plnění podle druhého odstavce § 409 c. ř. s.

Čís. 12694.

Jde o zajištění peněžité pohledávky, třebaže se nárok ohrožené strany týká i odpůrcových zásob zboží a jeho pohledávek za třetími osobami, nejde-li o to, aby byly zachovány pro ohroženou stranu, ponevadž zásoby mají býti podle svého určení prodány a dluhy vymáhány, a jest jediným účelem prozatímního opatření, aby tu byl určitý peněžitý fond, z kterého by byla kryta peněžitá pohledávka ohrožené strany.

(Rozh. ze dne 14. června 1933, R II 196/33.)

Mořic H. k zajištění svého peněžitého nároku navrhl proti firmě K. povolení prozatímního opatření mimo jiné, by bylo odpůrkyni nařízeno, aby své zásoby ječmene a sladu označila nápisy »vlastnictví Mořice H-a«, by firmě K. bylo zakázáno, by zásob ječmene a sladu nepoužila k jiným účelům než k dodání na ony uzávěrky, jež byly ujednány pro Mořice H-a, a by své dosavadní a budoucí pohledávky z dodávek sladu a odpadků, pokud mají pohledávky svůj důvod v obchodech uzavře-

ných na společný účet Mořice H-a s firmou K., dala dojíti jedině u banky U. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde přímo nebo nepřímo o to, aby byla zajištěna peněžitá pohledávka stěžovatelova, neboť, i pokud se návrh týká zásob zboží a pohledávek za třetími osobami, nejde o to, aby byly zachovány pro stěžovatele, poněvadž zásoby mají býti podle svého určení zpeněženy a dluhy vymazány, a jest jediným účelem navrženého prozatímního opatření, aby tu byl určitý peněžitý fond, z kterého by byla kryta peněžitá pohledávka stěžovatelova. Jde tudíž v podstatě jen o zajištění peněžitých pohledávek stěžovatelovy, jak již bylo podotčeno. K zajištění peněžitých pohledávek lze však povolití prozatímní opatření jen za předpokladu § 379 druhý odstavec ex. ř. Že by tu byly tyto předpoklady stěžovatel ani netvrdí. Z pouhé okolnosti, že odpůrkyně zmařila smluvní zajištění, nijak nevyplývá, že vykonání exekuce k dobytí peněžitých pohledávek stěžovatelovy jest nějak ohroženo.

Čís. 12695.

Výpočtu ročního nezabavitelného příjmu podle § 1 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n., jde-li o zaměstnání celoroční u téhož zaměstnavatele, jest položiti za základ celoroční mzdu a takto vypočtený nezabavitelný příjem jest pak rozvrhnouti poměrně na jednotlivá období, za která mzda smluvna (měsíce, týdny, dny), takže exekuci podléhá poměrná část měsíční, týdenní nebo denní mzdy přesahující poměrnou její nezabavitelnou část.

Pracuje-li zaměstnanec za rok u různých zaměstnavatelů, jest plat podléhající exekuci vypočísti uvedeným způsobem při exekuci na mzdu u toho kterého zaměstnavatele zvlášť.

(Rozh. ze dne 14. června 1933, Rv II 160/32.)

Syn žalovaného, Adolf T., byl pravoplatně uznán nemanželským otcem nezletilé žalobkyně a odsouzen k placení výživného 100 Kč měsíčně. Žalobkyni byla povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání dvou třetin služebních požitků příslušejících Adolfu T-ovi proti žalovanému. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na otci Adolfa T-a zaplacení 1.450 Kč a odůvodnila žalobní nárok takto: Adolf T. konal trvale práce při hospodářství u žalovaného, který má ve vlastnictví spolu se svou manželkou domek v ceně 40.000 Kč, 12 měr pole v ceně 12.000 Kč, takže přiměřená hodnota práce konané Adolfem T-em u žalovaného přesahuje 250 Kč, jelikož jest do mzdy započísti stravné a bytné, které činí 300 Kč měsíčně. Adolf T. je zaměstnán výhradně v hospodářství, domácnosti a obchodě žalovaného a nepracuje